

Geloof en Bekering

prof. Johan Malan, Mosselbaai (december 2014)

<http://www.bibleguidance.co.za/Afrartikels/GeloofWerke.htm>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, ingekort, inlas en voetnoten door M.V.

In de nieuwtestamentische verlossingsleer is er een sterk verband tussen de begrippen “geloof in Christus” en “bekering”. Als wij waarlijk in Christus geloven, is bekering uit ons boze en zelfzuchtige verleden vanzelfsprekend. Indien wij zouden nalaten om het nauwe verband tussen deze twee aspecten van verlossing correct te zien en te erkennen, lopen wij gevaar om de grondbeginselen van ons geestelijke leven te ondermijnen en foutief voor te stellen. Zulke mensen kunnen wegens hun eenzijdige denken zelfs eindigen met slechts een gedaante van godzaligheid. Geloof in Jezus Christus als Verlosser kan slechts bevestigd worden door ons af te keren [= bekeren] van de geestelijke duisternis van zonde en onze toevlucht te nemen tot Hem alleen Die in staat is onze zonden te vergeven en onze ziel te redden. Hij is het Licht van de wereld, in Hem is het eeuwige leven, en bekering is de wijze waarop wij tot Hem naderen om een lid te worden van Zijn geestelijk lichaam op aarde (de ware kerk die uit alle wedergeboren gelovigen bestaat).

Contra ‘Easy-Believism’

In de verlossingsleer is er een sterk verband tussen de begrippen “geloof in Christus” en “bekering”. Als wij echt in Christus geloven, dan is bekering uit ons boze en zelfzuchtige verleden een vanzelfsprekendheid. Zie bijvoorbeeld:

Lukas 24:47: “in Zijn Naam moet onder alle volken **bekering en vergeving van zonden** gepredikt worden”.

Hand 11:21: “En de hand van de Heere was met hen en een groot aantal **geloofde en bekeerde** zich tot de Heere”.

Hand 14:15: “wij verkondigen u juist dat u zich **van deze zinloze dingen moet bekeren** tot de levende God”.

Hand 20:21: “ik heb zowel tegenover Joden als Grieken getuigd van de **bekering** tot God en het **geloof** in onze Heere Jezus Christus”.

Hand 26:18: “om hun ogen te openen en hen te **bekeren van de duisternis tot het licht** en van de macht van de satan tot God, opdat zij vergeving van de zonden ontvangen”.

Hand 26:20: “maar heb ik ... verkondigd dat zij tot inkeer moesten komen, zich tot God **bekeren en werken** doen die in overeenstemming zijn met de bekering”.

2 Kor 12:21: “dat ik treuren moet over velen die vroeger gezondigd hebben en zich **niet bekeerd hebben van de onreinheid, hoererij en losbandigheid ...**”

1 Thess 1:9: “Want zij vermelden zelf ... hoe u zich **van de afgoden tot God bekeerd** hebt om de levende en waarachtige **God te dienen**”.

Dit is wat anders dan “easy-believism”! Reddend geloof is geloof + bekering (onafscheidelijk met elkaar verbonden).

Bekeren is een afkeren van de “zinloze dingen”, “onreinheid, hoererij en losbandigheid”, “van de afgoden”, en zich richten “tot de Heere”, om “God te dienen”. Men bekeert zich **uit** dode werken **tot** dienstbaarheid aan God. (M.V.)

De fundamentele doelstelling van de evangelieboodschap is de verkondiging van geloof in Jezus als de beloofde Messias en Verlosser van de wereld. In Hem geloven impliceert een afkering van onze zonden en vertrouwen te stellen in Hem om vergeving en redding te ontvangen, terwijl wij ons ook verbinden aan een voortgezet proces van groei naar geestelijke volwassenheid.

Laat ons nu de geïntegreerde aard beschouwen van geloof in Christus, de wereldwijde oproep tot bekering, alsook de behoefte aan geestelijke groei die noodzakelijk is om ons voor te bereiden om doeltreffende getuigen van Christus te zijn in een vijandige wereld.

Geloof

Een bijbels geloof is geen natuurlijk vermogen van het menselijke brein, maar een gave van de Heilige Geest. Dit functioneert op een geestelijk vlak en wordt slechts door de Heilige Geest in een persoon gevestigd wanneer hij de evangelieboodschap hoort: “Zo is dan het geloof uit het gehoor en het gehoor door het Woord van God” (Romeinen 10:17). Houd in gedachten dat de Heilige Geest

door het Woord van God werkt om het leven en de beloften van God aan ons te schenken. Jezus heeft gezegd: “De Geest is het Die levend maakt, het vlees heeft geen enkel nut. De woorden die Ik tot u spreek, zijn geest en zijn leven” (Johannes 6:63).

Wanneer de Heilige Geest zondaars tot bekering roept, overtuigt Hij hen verstandelijk zowel als geestelijk van hun zondigheid en verloren toestand, alsook van de genade van Christus om hun zonden te vergeven en aan hen een nieuw leven te schenken. Hij maakt het hen mogelijk om geestelijk te reageren op de uitnodiging tot redding door in Christus te geloven en Hem als Verlosser aan te nemen. Wanneer zij positief reageren op deze overtuigingen dan is hun hart en verstand eenstemmig, wat betekent dat zij gereed zijn om zowel geestelijk te geloven als verstandelijk van deze waarheden te getuigen met hun lippen: “Als u met uw mond de Heere Jezus belijdt en met uw hart gelooft dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult u zalig worden. Want met het hart gelooft men tot gerechtigheid en met de mond belijdt men tot zaligheid” (Romeinen 10:9-10).

Wanneer het hart van de mens in het geloof naar Christus verlangt en de verlossing ten volle op grond van Zijn zoendood en opstanding aanneemt, vindt er een geestelijke wedergeboorte plaats. Deze daad gaat gepaard met een mondelinge belijdenis waarin die persoon zich van zijn zondige verleden bekeert door al zijn zonden te belijden, en ze na te laten, en de genadige vrijspraak te aanvaarden welke de Verlosser Hem aanbiedt. Wanneer de Heer hem rechtvaardig verklaart, wordt zijn geest levend gemaakt terwijl de Heilige Geest ook aan hem verlichte ogen van het verstand geeft om het Woord van de Heer te kunnen verstaan en zijn leven in overeenstemming daarmee te richten.

Er bestaan echter ook hoogst misleidende plaatsvervangers voor redding waarin de geestelijke dimensie niet voldoende wordt beklemtoond. In zulke gevallen spreekt de evangelieboodschap (gewoonlijk een afgewaterde vorm ervan) slechts het verstand van een persoon aan. Hij reageert dan daarop door de historische feiten over Jezus, Zijn verzoenende dood en liefde voor alle mensen, rationeel te aanvaarden. Hij identificeert intellectueel Jezus als Verlosser en hij wordt daarna gered verklaard door een prediker die erop ingesteld is snelle resultaten te boeken. Verstandelijke opvattingen van die aard worden echter niet door de Heilige Geest gewerkt en mogen niet met een Bijbels geloof verward worden. Zulke mensen zijn leden van de grote groep nominale “gelovigen” die slechts christen in naam zijn – niet in Geest en in waarheid. Zij naderen de Heer met hun mond en menselijke rede en eren Hem met hun lippen, maar hun hart is ver van Hem af (Mattheüs 15:8).

Oppervlakkige prediking en kitschevangelisatie, die aanleiding geven tot het leggen van valse geestelijke fundamenten, zijn gewoonlijk niet sterk ingesteld op de mensen hun zondigheid en verloren toestand. Zodoende ontnemen zulke predikers de Heilige Geest de gelegenheid om zoekende zielen van hun zondigheid te overtuigen, en een duidelijk bewustzijn over hun ernstige geestelijke nood in hun harten te leggen (vgl. Johannes 16:8). Deze overtuigingen moeten erg sterk zijn voordat een persoon goed voorbereid zal zijn om de boodschap van Christus’ reddende genade te ontvangen. Wanneer hij voor de Heer staat als een verloren zondaar, die de eeuwige straf verdient, zal hij diep onder de indruk komen van Christus’ liefde die Hem ertoe bewogen heeft de straf van alle zondaars op Zich te nemen en in hun plaats te sterven. De Heilige Geest stelt de verloren zondaar in staat om in Christus te geloven en zijn hele leven aan Hem over te geven.

Een zodanige overgave wordt als bekering beschreven, en neemt de vorm aan van de belijdenis en aflegging van alle ongerechtigheden welke de zondaar van God heeft gescheiden: “Want de droefheid die overeenkomstig de wil van God is, brengt een onberouwelijke bekering tot zaligheid teweeg, maar de droefheid van de wereld brengt de dood teweeg” (2 Korinthiërs 7:10). Bekering die bevorderd wordt door een door God gewerkt berouw is een kenmerk van ware redding. Droefheid volgens de wil van God wordt door de Heilige Geest in iemands hart gevestigd en gaat ook met een sterk bewustzijn van die persoon zijn zondigheid gepaard; maar dit verleent ook aan hem de motivering en het geestelijk vermogen om tot bekering te komen en Christus als Verlosser aan te nemen. Een zondaar zal de ervaring, tijdens welke hij de aard en gevolgen van zijn zondigheid heeft beseft en emotioneel en geestelijk verbrijzeld werd, zich niet berouwen, omdat de Heilige Geest deze ervaring gebruikt om hem tot bekering en redding te leiden.

Zondaars die niet met de evangelieboodschap geconfronteerd worden ervaren soms ook bitter berouw – eerder spijt te noemen – over wat zij gedaan hebben, maar het is gewoon een vleeselijke reac-

tie. Zij lijden aan zelfbeklag en zoeken bij andere mensen vergiffenis en vertroosting, en verlangen vaak ook naar psychologische raad om hun zelfzuchtige, wetteloze gedrag te veranderen. Het probleem dat zij verloren zondaars zijn wordt daardoor niet opgelost en daarom leidt hun vleeselijk en werelds berouw tot de dood. De ongeredde zondaar gaat voort op zijn weg en houdt zich bezig met nutteloze humanistische methodes om zijn leven proberen te verbeteren.

Er zijn ook veel zondaars die wel naar Christus als Verlosser geleid worden, maar zonder dat zij geconfronteerd worden met hun zondigheid die hen van God scheidt. Zij zijn ervan overtuigd dat alles wat zij hoeven te doen is Christus als Verlosser in geloof aan te nemen, zonder zich specifiek te bezinnen over manieren over hoe om te gaan met hun zondigheid middels berouw en belijdenis. Het is onbijbels en gevaarlijk om redding te verkondigen zonder bekering en belijdenis van zonden (vgl. 1 Johannes 1:8-9). Deze mens-bedachte weg van verlossing leidt slechts tot een verstandelijke overgave aan Christus zonder specifiek het probleem van zonde aan te spreken, en dit leidt slechts tot een vorm van eigengerechtigheid die niet gekenmerkt wordt door een hart dat door Goddelijke wedergeboorte veranderd is. Zo'n mens blijft steeds gebukt gaan onder de overheersing van zijn vlees (de verdorven menselijke natuur) en is geen ware volgeling van Christus.

Bekering

In dezelfde mate als dat een waar geloof in Christus gedemonstreerd wordt door bekering, is bekering ook altijd het gevolg van geloof en dus een wezenlijk deel van de stap waarin geloof in Christus gesteld wordt. De Heer Jezus heeft aan Zijn discipelen gezegd: “En Hij zei tegen hen: Zo staat er geschreven en zo moest de Christus lijden en uit de doden opstaan op de derde dag. En in Zijn Naam moet onder alle volken **bekering en vergeving van zonden** gepredikt worden, te beginnen bij Jeruzalem. En u bent van deze dingen getuigen. En zie, Ik zend de belofte van Mijn Vader op u; maar blijft u in de stad Jeruzalem, totdat u met kracht uit de hoogte bekleed zult worden” (Lukas 24:46-49).

Bekering en de vergiffenis van zonden kan slechts plaatsvinden wanneer geloof in de gekruisigde en verrezen Christus beleden wordt. De Heilige Geest overtuigt mensen van hun zonden en stelt hen in staat om in Christus te geloven en hun zonden aan Hem te belijden. Dit is de reden waarom de uitvoering van de Grote Opdracht¹ pas kon beginnen nadat de Heilige Geest uitgestort werd.

Op dezelfde wijze wordt bekering als een sleutelbegrip gebruikt wanneer Christus aan de verloren-gaande wereld verkondigd wordt: “God dan verkondigt, met voorbijzien van de tijden van de onwetendheid, nu overal aan alle mensen dat zij zich moeten **bekeren**, en wel omdat Hij een dag vastgesteld heeft, waarop Hij de wereld rechtvaardig zal oordelen door een Man Die Hij daartoe aangesteld heeft. Daarvan heeft Hij aan allen het bewijs geleverd door Hem uit de doden te doen opstaan” (Handelingen 17:30-31). Het is duidelijk dat bekering zonder een definitief geloof in Christus niet mogelijk is. Wij zijn aansprakelijk tegenover Christus over wat wij met onze levens gedaan hebben, en bekering is de manier waarop wij in het geloof door Hem met God verzoend worden.

De bediening van Paulus

Er wordt door extreme (!) dispensationalisten geredeneerd dat Paulus redding door geloof alleen verkondigde, zonder de behoefte aan bekering en de belijdenis van zonden. Dat laatste maakt naar bewering deel uit van een oudtestamentische verlossingsleer die gebaseerd is op menselijke werken, zoals bekering, de belijdenis van zonde, alsook een verbintenis tot wetsonderhouding. Dit is echter een totale wanvoorstelling van Paulus' evangelie van verlossing. Deze apostel verbindt geloof in Christus aan een geestelijke ingesteldheid waarbij bekering op een erg besliste wijze ingesloten is.

Paulus verduidelijkt zijn Goddelijke mandaat om de niet-joodse wereld te evangeliseren door te zeggen dat God hem naar de heidenen gestuurd heeft “om hun ogen te openen en hen te **bekeren van de duisternis tot het licht en van de macht van de satan tot God**, opdat zij vergeving van de zonden ontvangen en een erfdeel onder de geheiligden door het geloof in Mij” (Handelingen 26:18). Het is duidelijk dat bekering uit de macht van Satan tot God, een geloofsstap is die tot de vergiffe-

¹ Mattheüs 28:19-20; Handelingen 1:8.

nis van zonden leidt. De Thessalonicenzen worden geprezen voor hun “werk van ... geloof”, en Paulus voegt hieraan toe: “...hoe u zich **van de afgoden tot God bekeerd** hebt **om** de levende en waarachtige **God te dienen**” (1 Thessalonicenzen 1:3, 9).

Geloof en bekering zijn de twee kanten van eenzelfde muntstuk. Paulus verduidelijkt aan de Hebreeuwse gelovigen dat geloof en bekering de grondslag vormen van hun geestelijke leven omdat dit het vertrekpunt is van hun verhouding met Christus. Hij heeft hen aangemoedigd om te volharden in geestelijke groei: “Laten wij daarom het eerste onderwijs met betrekking tot Christus laten rusten, en **doorgaan tot de volmaaktheid**, zonder opnieuw het fundament te leggen van bekering van dode werken en van geloof in God” (Hebreeën 6:1). Kan er een duidelijker stelling zijn over het verband tussen bekering en geloof? Ware bekering impliceert bekering van dode werken, zowel als geloof in Christus.

Paulus verwijst naar de boodschap die hij aan zondaars van alle nationaliteiten heeft verkondigd: “ik heb zowel tegenover Joden als Grieken getuigd van de **bekering** tot God en het **geloof** in onze Heere Jezus Christus” (Handelingen 20:21). Hij heeft de gemeente te Rome eraan herinnerd dat de goedertierenheid hen tot bekering wil leiden (vgl. Romeinen 2:4).

In het licht van deze uitspraken ligt het voor de hand dat, wanneer Paulus zegt dat wij door geloof gered worden zonder werken (Efeziërs 2:8-9), hij niet de noodzaak van bekering en belijdenis van zonden ontkent, maar enkel menselijke werken verwerpt die als grondslag voor redding aangeboden worden. Wij moeten ons vertrouwen volkomen in Christus' verlossingswerk stellen. Wanneer wij dit doen zullen wij verlossing verkrijgen welke gegrond is in geloof, godvruchtige droefheid over onze zonde en bekering (vgl. 2 Korinthiërs 7:10). Onder de overtuiging van de Heilige Geest zullen wij van onze zonde wegvluchten en Christus als Verlosser aannemen.

Het feit dat de term “bekering” niet vaak door Paulus gebruikt wordt, kan toegeschreven worden aan de voorkeur die hij verleent aan andere begrippen waardoor de betekenis van bekering (om *van* uw zonde af *naar* Christus toe te keren) nog beter uitgedrukt worden. Hij verwijst vaak naar onze plicht om zonde af te leggen en ons met de Goddelijke natuur van Christus te bekleden: “Dood dan uw leden die op de aarde zijn: ontucht, onreinheid, hartstocht, kwade begeerte, en de hebzucht, die afgoderij is. Door deze dingen komt de toorn van God over de ongehoorzamen. In deze dingen hebt ook u voorheen gewandeld, toen u in die dingen leefde. Maar nu, legt ook u dit alles af, namelijk toorn, woede, slechtheid, laster, en schandelijke taal uit uw mond. Lieg niet tegen elkaar, aangezien u de oude mens met zijn daden uitgetrokken hebt, en u met de nieuwe mens bekleed hebt, die vernieuwd wordt tot kennis, overeenkomstig het beeld van Hem Die hem geschapen heeft” (Kolossenzen 3:5-10; vgl. Efeziërs 4:22-24).

Zonde is de vernietiger van het geloof en mag niet toegelaten worden om zijn verwoestende werk in ons leven te doen. Aan joodse gelovigen, waarvan er velen geestelijk teruggevallen waren wegens compromis met zonde, heeft Paulus geschreven: “Zie erop toe, broeders, dat er nooit in iemand van u een verdorven hart zal zijn, *vol* ongeloof, om daardoor afvallig te worden van de levende God; maar vermaan elkaar elke dag, zolang men van een heden kan spreken, opdat niemand van u verhard zal worden door de verleiding van de zonde. Want wij hebben deel aan Christus gekregen, als wij tenminste het beginsel van de vaste grond van het geloof tot het einde toe onwrikbaar vasthouden” (Hebreeën 3:12-14). Wij moeten volharden op het pad van geloof, heiliging en toewijding aan de Heer met een rein hart dat met de liefde van Christus vervuld is.

Lees ook:

Onbijbelse voorstellingen van het Evangelie: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/evangelisatie.pdf>

De 4 geestelijke wetten vs. Paulus' Evangelie: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/4-geestelijke-wetten.pdf>.

En verder over berouw en bekering: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/berouw.pdf>,
<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/bekeringnoodzakelijk.pdf>,
<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/bekering2.pdf>.